

La serenor feta virtut

El monestir de Santa Maria de Solius compleix aquest 2017 els cinquanta anys de la seva fundació

Oberts al món, els nou monjos segueixen la regla del sant

Quan la porta del monestir cistercenc de Santa Maria de Solius s'obre, quan la porta del que havia estat l'antiga rectoria i casa de colònies adjunta a l'església de Santa Agnès es traspassa, s'entra en una altra dimensió: un espai on la serenor es converteix en virtut, i el recolliment, la reflexió, al marge fins i tot de creences i religions –l'hostatgeria n'és un exemple–, demostren la vigència i la vitalitat tranquil·la d'aquest projecte que van iniciar fa ara cinc dècades quatre monjos cistercencs provinents de Santa Maria de Poblet.

El prior, Josep Peñarroya, un monjo obert i afable, explica que l'esperit de Solius va néixer sota l'abric del Concili Vaticà II, que volia promoure el desenvolupament de la fe catòlica, la renovació moral de la vida cristiana i adaptar la disciplina eclesiàstica als nous temps. Penyarroya, fill de Forcall, al Maestrat castellonenc (1958), que no s'esperava ser escollit prior el 2011, es mostra emocionat quan recorda que un petit grup de monjos va decidir marxar del monestir de Poblet. Ho van fer seguint un somni: fundar un convent més acord amb el que consideraven el seu ideal. I ho van aconseguir. Amb la complicitat del Bisbat van trobar aquest espai recollit que és Solius, una parròquia rural. “Poblet era un gran monestir, però també una gran, com és lògic, atracció turística. Es volia un lloc més apartat per poder viure la paraula de Déu”, explica el prior.

Estem davant d'una història que no és èpica, si més no en el sentit tradicional que es dona a aquesta paraula; però en el seu esperit sí que n'amaga una mica, d'una certa èpica humil allunyada dels components grandiloqüents, però segurament magnífica. L'Edmon Maria Garreta, que va ser abat de Poblet –i primer prior de Solius–, Enric Benito, Jordi Gibert i Albert Fontanet ho van aconseguir. Altres en aquella època també ho van intentar. Alguns monestirs van prosperar, però d'altres, no. Actualment són nou monjos, entre els quals encara es mantenen tres dels fundadors: Jaume Gabarró, Agustí Relats, Jordan Fauquier, Josep Maria Ferrer i Josep Farrer, tanquen el cercle virtuós.

Estaríem davant d'un èxode a la recerca de la senzillesa en sentir el que els catòlics en diuen “la crida de Déu” i sense cap tipus d'ostentació ni aquest barroquisme que porta implícita la litúrgia, allunyats de la meravella arquitectònica i també turística que és Santa Maria de Poble, porten una vida seguint la regla de sant Benet. Curiosament, el monestir de Poble es va repoblar el 24 de novembre de 1940, ara fa 76 anys, també per quatre monjos.

Una vida que es basa a seguir la regla de sant Benet: pax (pau) i ora et labora (resa i treballa), que organitza la vida a través de tres activitats: el treball manual, la lectura de les escriptures i l'oració que els nou monjos sempre estan disposats a compartir. “El nostre monestir té les portes obertes per a tothom amb l'hostatgeria; és una oportunitat per a homes que vulguin compartir la vida espiritual amb nosaltres, compartir el dia a dia”, exposa el prior Peñarroya, que, per cert, és el cuiner del monestir.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 07-01-2017 Pàgina 26

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/2-societat/5-societat/1038229-la-serenor-feta-virtut.html?cca=1&piwik_campaign=rss&piwik_kwd=nacional&utm_source=rss&utm_medium=nacional&utm_campaign=rss&f=El+Punt+Avui